

prøvelse foreslået udtrykkeligt begrænset til benyttelsesforbud i medfør af § 12.

Da der har været rejst tvivl om, hvorvidt anke til boligtilsynsrådet af boligtilsynets beslutninger har opsættende virkning, er der i stk. 7 optaget en udtrykkelig bestemmelse herom.

Til § 26.

Det almindelige forbud i stk. 1 mod en ny prioritering ud over grundværdien af ejendomme, for hvilke der er meddelt et benyttelsesforbud i medfør af loven, svarer til 1939-lovens § 15, stk. 1. Undtagelsesbestemmelsen i stk. 2 svarer til 1939-lovens § 15, stk. 2 og 3, dog med en lempeligere redaktion af undtagelsen i litra a.

Til § 27.

Paragraffen svarer i indhold til 1939-lovens § 16, stk. 1.

Til § 28.

Da de almindelige bestemmelser i lejelovens § 21 og § 48, jfr. §§ 15 og 17-18, i almindelighed ikke giver en lejer krav på skadeserstatning fra ejeren, når der af det offentlige meddeles benyttelsesforbud, har man i modsætning til 1939-lovens § 16, stk. 2, anset det for tilstrækkeligt i stk. 1 alene at klargøre, at et forbud heller ikke medfører ret til erstatning i medfør af lejelovens kap. XII om beskyttelse af erhvervsvirksomheder i lejet ejendom. Stk. 2 tilsigter at give mulighed for en sådan erstatning i tilfælde, hvor det lejede i medfør af § 17 undergives forbud med en kortere frist for benyttelsens ophør end oprindeligt fastsat, og hvor ansvaret herfor påhviler ejeren. Ved henvisningen til lejelovens § 80 gives domstolene adgang til at tilkende lejeren erstatning i det omfang, forholdene i det enkelte tilfælde begrundes.

Til § 29.

I § 5 i midlertidig lov nr. 115 af 31. marts 1953 om lån til byggeri til erstatning for sanerede ejendomme, jfr. tidligere § 8 i midlertidig lov nr. 179 af 9. april 1941, blev givet hjemmel til at yde midlertidige huslejetilskud til personer, der bliver husvilde som følge af saneringer. I § 36 i forslag til lov om sanering af usunde bydele foreslås en noget udvidet bestemmelse om dette forhold, og i nærværende paragraf er foreslået en tilsvarende bestemmelse for tilfælde, hvor personer bliver husvilde som følge af boligtilsynets beslutninger i medfør af §§ 11 og 12.

Til § 30.

Paragraffen svarer i indhold til 1939-lovens § 17, stk. 1-2.

Til § 31.

Bestemmelsen, der er ny, svarer til de regler, som gælder i lignende tilfælde, hvor en offentlig myndighed udfører foranstaltninger for ejerens regning, bl. a. § 67 i Københavns byggelov af 29. marts 1939.

Til § 32.

I stk. 1 og 2 angives de overtrædelser af loven, der foreslås belagt med straf af bøde.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3 om bødeansvar for aktieselskaber, andelselskaber el. lign. svarer til andre nyere lovbestemmelser.

Bestemmelserne er udformet i samarbejde med justitsministeriet.

Til § 33.

Stk. 1. Paragraffen giver udtryk for det princip, at det almindelige tilsyn med bygninger, som benyttes til beboelse eller ophold for mennesker, for så vidt angår sundhedsmæssige forhold og overbefolkning af boliger, udøves i henhold til den kommunale sundhedsvedtægt — af sundhedskommissionen. Bestemmelsen har således ikke et selvstændigt indhold, og et boligtilsyn uden for byerne kan kun iværksættes i de kommuner, der har sundhedsvedtægter, som indeholder boligtilsynsbestemmelser.

Stk. 2. Mens boligministeriet i dag er ankemyndighed for de beslutninger, sundhedskommissionerne træffer på grundlag af sundhedsvedtægternes bestemmelser på boligtilsynsområdet, har man fundet det hensigtsmæssigt fremtidig at henlægge ankemyndigheden til de amtsbygningsråd, som foreslås oprettet i forslaget til byggelov for købstæderne og landet. Amtsbygningsrådet rummer bygningsmæssig, brandmæssig, lægelig og juridisk sagkundskab.

Til § 34.

Stk. 1 og 2. Den i bestemmelsen hjemlede adgang for myndighederne til at træffe beslutninger, som tager sigte på at hindre, at bygninger ved deres indretning eller tilstand frembyder særlig brandfare for personer, der opholder sig deri, svarer til den for byerne gældende tilsvarende bestemmelse i § 8.

Man har fundet det hensigtsmæssigt at lade skorstensfejerens foretage det lokale tilsyn i forbindelse med det årlige brandsyn på boligterne.

Medens det beror på skorstensfejerens skøn, om der i det enkelte tilfælde foreligger sådan særlig fare, at der er grundlag for at afgive indberetning, er den besluttende myndighed foreslået henlagt til amtsbygningsrådet.

Stk. 3. Amtsbygningsrådets beslutninger om forbud og påbud, som tager sigte på at afværge særlig